

24. listopad 2015

„RADOSTI A STRASTI NÁHRADNÍCH RODIČŮ“ V. ROČNÍK konference projektu DEJME DĚTEM RODINU

Vyhodnocení konference

Dne 19. listopadu 2015 se uskutečnil v prostorách Vyšší odborné školy sociální v Ostravě V. ročník konference pořádané v rámci projektu Dejme dětem rodinu, jehož hlavním posláním je zvyšovat povědomí veřejnosti o náhradní rodinné péči na území Moravskoslezského kraje. Hlavním organizátorem akce bylo Centrum psychologické pomoci, p. o., spoluorganizátorem Centrum sociálních služeb Ostrava, o. p. s., odborný program konference finančně podpořila Nadace ČEZ. Konference probíhala pod záštitou náměstka hejtmana Moravskoslezského kraje Ing. RSDr. Svatomíra Recmana.

Letošní konference nesla podtitul „**Radosti a strasti náhradních rodičů**“. Hlavním cílem všech chystaných příspěvků bylo popsat pozici - situaci a prožívání těch, kdo přijali do náhradní rodinné péče dítě, a více se zamyslet nad jejich potřebami, například nad podobou podpory ze strany doprovázející organizace.

Konferenci zahájil náměstek hejtmana Moravskoslezského kraje RSDr. Svatomír Recman. V prostorách Vyšší odborné školy přivítala účastníky konference Ing. Eva Kazdová, která zároveň oficiálně zahájila výstavu Nadačního fondu J&T „Jsem pěstoun“. Účastníky konference přivítal také Mgr. Daniel Rychlik, vedoucí Odboru sociálních věcí MSK a Vladislav Sobol, zástupce Nadace ČEZ. Konferenci provázal PaedDr. Zdeněk Moldrzyk, ředitel Centra psychologické pomoci.

Dopolední část programu konference tvořily příspěvky odborníků, včetně samotných náhradních rodičů, kteří sdíleli svou osobní zkušenost. Tomasz Polkowski, prezident Nadace Dítě a rodina, představil systém péče o ohrožené děti v Polsku a podpůrné služby poskytované náhradním rodinám. Následovala jednotlivá sdělení náhradních rodičů k jejich osobní zkušenosti. Mezi sdělujícími byli pěstouni, kteří pečují o děti jiného etnika (Ing. Hana Jurajdová, Ph.D. a Mgr. Andrej Vyoral) či se zdravotním handicapem (Mgr. Kateřina Havelková). Na otázku jaké je to být osvojitelem, odpovídala Zdeňka Mitašíková, osvojitelka dvou dětí. Za jedno z emotivně nejpůsobivějších sdělení lze považovat sdělení příbuzenské pěstounky Nikoly Růžičkové, která má v pěstounské péči své dva bratry. Svým příběhem potvrdila, jak důležitou roli může hrát odborná podpora náhradnímu rodiči a v neposlední řadě také podpora finanční, a že i přes všechnu tuto podporu zůstává základním stavebním kamenem pěstounské péče pěstoun, jeho osobnost a kompetence.

Na konferenci zavítalo přes 160 účastníků z řad odborných pracovníků v oblasti SPOD, významnou skupinu tvořili také současní a budoucí náhradní rodiče, studenti sociálních oborů a pracovníci doprovázejících organizací.

WORKSHOPY KONFERENCE

Mám doma „banán“ – Ing. Hana Jurajdová, Ph.D. a Mgr. Kateřina Havelková.

Workshop volně navázal na dopolední sdělení pěstounek, které jej vedly. Věnoval se sdílení zkušeností s péčí o dítě jiného etnika a dítě s handicapem. Prostřednictvím zážitkové techniky se snažil všem účastníkům přiblížit prožívání „odlišného“ dítěte a úskalí se, kterými se může setkat. Vystala zde také otázka prevence šikany dětí v pěstounské péči ve školním kolektivu, způsobům, jakými by tuto situaci, kdy je dítě v pěstounské péči, měl komunikovat učitel s kolektivem žáků.

Týmová spolupráce při poskytování pěstounské péče – Bc. Monika Durajová, DiS. Petra Doubková, DiS.

Workshop byl zaměřený na to, aby účastníci interaktivní formou zjistili, kolik osob se podílí na řešení jednoho případu svěření dítěte do PPPD, a také jak je nutné, aby všechny zúčastněné osoby, ať už odborníci, nebo biologická rodina dítěte, mezi sebou komunikovali, předávali si informace a respektovali se. Na workshopu byli přítomni zástupci KÚ p. Bc. Kateřina Sokolová a OSPOD Šárka Dobřanská, DiS., PPPD manželé Margit a Jiří Čecháčkovi, kteří odpovídali na dotazy účastníků a velmi významně přispěli k diskusi. Výstupem bylo zjištění, o kterém všichni víme a snažíme se, aby tomu tak i bylo, a to aby týmová spolupráce při výkonu PPPD byla ještě lepší.

Místo (ne) bezpečí) – Mgr. et Mgr. Veronika Charvátová a MgA. Andrej Vyoral

Zaměřili jsme se nejprve na téma bezpečí a nebezpečí z pohledu dospělých, rozklíčovali jsme si jednotlivá vodítka – emoce, pojmy, situace. Poté jsme se na téma podívali „dětskýma očima“, zamysleli se nad možnými ohrožujícími momenty. Nakonec jsme vše ukotvili teoreticky – kruh připoutání, tvorba hranic a poukázali na rozdíly mezi biologickým a náhradním rodičovstvím. Dle reakcí v závěrečném kolečku se workshop účastníkům líbil.

Jak podporovat náhradní rodinu? – Tomasz Polkowski

Pozornost byla věnována systému náhradní rodinné péče v Polsku, ukázkám metod práce při doprovázení a posuzování náhradních rodičů. Tomasz Polkowski prostřednictvím metod také poukázal na roli doprovázejících organizací. Zmínil přístup doprovázejících organizací, který bere v potaz orientaci na silné stránky náhradních rodičů a na jejich individuální potřeby, orientuje se na řešení nikoliv na problémy. Náhradní rodič je odborníkem, jehož potřeby je třeba vnímat, náhradní rodičovství je posláním nikoliv jen zaměstnáním.

Odcházím z náhradní rodinné péče. Co se mnou bude dál? – Ing. Andrea Doubková a Jitka Nosková, DiS.

V průběhu workshopu jsme hledali odpovědi na otázky, které jsou spjaté s odchodem dětí vyrůstajících v náhradní rodinné péči, do samostatného života. Co vlastně mladí lidé potřebují? S čím vším se musejí potýkat? Co pro ně každý z nás může udělat? Jak je vhodně doprovázet na této cestě k samostatnosti?

Jeden z důležitých výstupů bohaté diskuze představovalo uvědomění, že v současné době není v ČR jednotná koncepce systému podpory o děti, které z náhradní rodinné péče odcházejí.